

Evangelija Antram Adventu Sekmadieniui.

Šv. Mateušas XI, 2—10.

Anno metu Jonas kalėjime išgirdęs Kristaus darbus, pasiuntęs du savo mokintinius tarė jam: Ar tu esi, kuris turėjo ateiti, ar kito laukšime? Ir atsakydamas Jėzus tarė jiedviem: Eidamu parneškite žinią Jonui ką girdėjote ir regėjote. Akli regi, šlubi vaikščioja, rauptoti švarus tampa, kurti girdi, numirusieji atsikelia, vargšams skelbiama gera naujiena. Ir laimingas yra jei kuris nepasipiktis manim. Jiedviem-gi išėjus Jėzus pradėjo sakyti minioms apie Joną: Ko išėjote pamatyti į tuščius laukus, ar nendrės vėjo lankstomas? Bet ko-gi išėjote regėti, ar žmogaus minkštais rubais dėvinčio? Štai kurie minkštus rubus dėvi karalių namuose yra. Bet ko-gi išėjote matyti, ar pranašo? Daugiau sakau jums, ir labiau negu pranašo. Nes jis yra tas apie kurį parašyta yra: Štai aš siunčiu mano pasiuntinį pirma tavo veido, kad jis priengtų tau kelią pirma tavęs.

Evangelijos Paaškinimas.

Dievo Sunui tapus žmogum ne visi žmonės susyk tą patyrė. Per 30 metų labai maža buvo žinančių, kad Jėzus yra Dievo Sunus. Jam trisdešimt metų sukakus ir priimant nesakramentį atgailos krikštą iš šv. Jono, Krikštytojas visai dideliai miniai paskelbė, kad Jėzus yra pasaulio Išgelbėtojas, bet toje minioje buvusieji žmonės veikiai užmiršo šventojo žmogaus žodžius. Pradėjus pačiam Išganytojui skelbti pamokslus žmonės ėmė jį lyginti su šventuoju Jonu. Vieniems išrodė, kad Išganytojas yra šventesnis už Krikštytoją, kitiems, kad Jonas yra šventesnis už Jėzų. Ypač tie augštino šv. Joną, kurie jo pamokslus klausė iš pat pradžių. Bet jis pats to nenorėjo. Jis sakė saviesiems, kad V. Jėzus yra Dievo žadėtasis Mesijas arba Kristus. Tečiau šv. Jono mokintiniams rodėsi, kad jis neteisingai Jėzų augština, pats dėdamasis mažesniu. Šventasis Jonas kitaip negalėdamas išsklaidyti savo mokintinių klaidą pasiuntė du, kad juodu jo vardu nuėję pas Jėzų paklaustų Jo paties, ar jis yra Mesijas ar ne.

V. Jėzus nesuskų jiedviem atsakė, tik palaikė pas save dvi ar tris dienas. Tuomi laiku Išganytojas padarė daug ir didelių stebuklų. Pagalios jis pasiuntė šv. Jono mokintinius ir liepė jam pranešti ką buvo matę. Tą paliepiamą sakydamas Išganytojas kalbėjo beveik tais pačiais žodžiais, kokiais Izaijas pirm 700 metų buvo pranašavęs apie Mesiją.

Štai Izaijo žodžiai: "Susitprėkite ir visi nesibijokite; štai jusi Dievas atves atlyginimo atpionijimą. Pats Dievas ateis ir išgelbės jus. Tada atsimerks aklių akys ir kurčiųjų ausys atsidarys. Tada šlubi šokinės kaip briedis ir nebylių liežuvis bus atviras." (Iz. 35, 4—6). Tai-gi Izaijas buvo pranašavęs keturias stebuklų rūšis Išganytojo laikais: aklių, nebylių, kurčių ir raišių gydymą. Šv. Jono mokintiniams matant V. Jėzų padarė visas keturias tas rūšis ir dar dvi daugiau: rauptotų išgydymą bei numirėlių prikėlimą. Prie stebuklų V. Jėzus pridėjo ir laimingos naujienos skelbimą pavargėliams. Taip sujungdamas savo darbus su pranašo žodžiais V. Jėzus gana aiškiai pasisakė, kad esąs tas, kurį Dievas buvo žadėjęs atsiųsti. Žymėtina, kad tą pažada Dievas suteikė žmonėms per Izaiją pranašą ir, kad tas pranašas pasakė, jog ne bile ką Dievas atsiųs, tiktai "pats Dievas ateis ir išgelbės jus."

Tai-gi iš šito atsitikimo matome, jog V. Jėzus pats prisipažino šv. Mesijas ir Dievas. Tą prisipažinimą jis išreiškė taip švelniu būdu, kad drauge parodė ir nusižeminimo pavyzdį.

Kitas dalykas šios dienos Evangelijoje yra šv. Jono Krikštytojo pagyrimas iš V. Jėzaus lūpų.

Kai kam tas pagyrimas gali išrodyti net perdidelis, nes V. Jėzus ištarė, kad iš tų, kuriuos moterys pagimdė, nėra didesnio už Joną. Bet ir pats Išganytojas buvo moteries sunus, o bet-gi buvo didesnis už Joną Krikštytoją, nes Krikštytojas buvo tik žmogus, o V. Jėzus buvo ir žmogus ir Dievas.

Tečiau turime atsiminti taisyklę, kad geri, augštos doros žmonės kalboje neminėja savęs, nei nemintija apie save. Klausantieji turi tą žinoti. Tai-gi girdamas šv. Joną V. Jėzus nekaltėjo nei nemintijo apie save. Todėl V. Jėzus žodžiai yra tiesa. Ir tiesa yra taip-gi šv. Jėzus ir Jėzus yra augštesnis už šv. Joną.

Girdamas Krikštytoją V. Jėzus paminėjo šitas jo dorybes: kad buvo stipraus būdo žmogus, o ne nendrė linkstanti į visas puses, kad nesilepino savęs minkštais rubais. Tuodu dalyku ir mums naudinga yra įsidėmėti. Kas save lepina ar valgiais, ar rubais, ar kitokiais smagumais, tas netenka valios stiprybės, o pasiduoda kitų įtekmei. Su gerais susėjęs linksta į gerą pusę, su blogais sutapęs ir pats blogu tampa. Kadangi blogų įtekmių pasaulyje yra daugiau negu gerų, delto silpnadausiai dažniausiai buva blogi.

Turėdamas drąsos varginti save menku valgiu, siurkščiais rubais ir kitokiais gyvenimo nepatogumais, šventasis Jonas turėjo drąsos pasakyti tiesą ir karaliui ir akis, kad nevalia gyventi su brolio pačia. Už tą tiesos pasakymą Krikštytojas tapo nužudytas. Bet jis šiandien daug laimingesnis ir už Erodą, kuris liepė jį nužudyti, ir už Erodijądą, kuri tą paliepiamą išgavo prakeikta suktybe ir už Erodijądos dukterį Salione, kuri patarnavo savo motinai svetimoterystę patvirtinant žmogžudyste.

Šv. Jonas yra augštesnis už kitus kankininius tuomi, kad jis pasauliui parodė Išganytoją. Pranašai buvo tik kalbėję apie Mesiją, o šv. Jonas, skelbdamas atgailą priengė jam žmonių širdis ir jas priengęs parodė tą, paskui kurį jos turėjo eiti. Už tatau Išganytojas pasakė, kad Jonas yra daugiau negu pranašas.

Prie didesnės už pranašo pasiūntinystės jis dar turi kankintinio garbę ir nuopelnus. Jo valios stiprybė rodo, kad jis yra vertas tos garbės, o tą stiprybę jis palaikė savyje pesilepinimu savęs.

Nepalikime šitos Evangelijos nepasimokinė iš jos gero apsiėjimo. Pirmiausiai šnekoje mokedime neminėti savęs nei nemintyti apie save. Paskui branginkim valios stiprybę ir neužmirškime įgyti jos nesilepinimu savęs.

Eidami šv. Jono pėdomis, pildydami V. Jėzaus pamokinimus ir pažadžius priešime prie nenykstančios garbės ir amžinos laimės. Amen.

ANTRAM ADVENTU SEKMADIENIUI.

Mišių Lekcija: "Broliai kas yra parašyta, tas tapo surašyta mums pamokinti, kad mes iš Rašto paguodos turėtume vilties per kantrybę. Kantrybės-gi ir nuraminimo Dievas teduoda jums turėti vienokius jausmus vieniems į kitus sulig Jėzaus Kristaus, kad vienminčiai ir viembalsiai garbintumėte Dievą ir mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus tėvą. Todėl priimkite vieni kitus, kaip ir Kristus jus priėmė del Dievo garbės. Nes aš sakau, jog Jėzus Kristus buvo apipjaustymo tarnas del Dievo tiesos, idant patvirtintų pažadėjimus tėvams, ir kad stambeldžiai garbintų Dievą už pasigailėjimą kaip parašyta yra: 'Todel tave, Viešpatie, išpažisiu stambeldžiuose ir tavo vardui giedosiu.' Ir vėl sako: 'Linksminkitės stambeldžiai su jo tauta.' Ir vėl sako: 'Garbinkite Viešpatį visi stambeldžiai, augštinkite jį visos tautos.' Ir vėl Izaijas taria: 'Bus Jesio šaknis ir kuris kilis valdyti stambeldžius, juomi stambeldžiai vilsis.' Vilties-gi Dievas tepripildai jus visokia linksmybe ir ramybe tikint, kad gausi butų jūs viltis ir šventosios Dvasios galybė." Rom. 15, 4—13.

Lekcijos paaškinimas.

Nežinantiems kokiais rūpesčiais gyveno šv. Povylas rašydamas laišku ir Rymo krikščionys, kuriems jis jį siuntė, sunku suprasti to laiško pamokinimus.

Nuliudusims Rymiečiams šventasis Povylas patarė ieškoti paguodos šventame Rašte, nes Dievas tam tikslui ir davė jį žmonėms.

Prie to dar reikia, kad pačiuose žmonėse būtų sutartis, vienokios pažiūros ir vienoki jausmai. Kaip Kristus del Dievo garbės sugyveno su mumis, nors mes turėjome daug negerumų, taip ir mes, nors matytume vieni kitų silpnības, turime sugyventi vieni su kitais del V. Jėzaus.

Nemalonus buvo Kristui apipjaustymas, bet Išganytojas apsiėmė tą skausmą ir pažeminimą pakentėti, kad būtų aišku, jog Dievas tiesą pranašavo duodamas prižadėjimus tiems, iš kurių gimusi yra Žydų tauta, t. y. Abraomui, Izaokui ir Jokubui.

Atmindami tą V. Jėzaus kentėjimą apipjaustymo apeigą darant stambeldžiais gimusieji žmonės turi suprasti, kad Dievas gailisi žmonių, nes apsiima už juos kentėti. Už tą gailėstingumą ir stambeldžiais gimusieji žmonės turi garbinti Dievą.

Žydams rodėsi, kad tik jie vieni gali naudotis Dievo malonėmis. Jiems prisidėjus prie krikščionių sunku buvo suprasti kodėl Ryme lygiomis statomi ir tie krikščionys, kurie buvo iš Žydų tautos, ir tie, kurie buvo iš stambeldžių.

Tečiau nefeikia stebėtis tuo stambeldžių priėmimu į Dievo Bažnyčią, nes pats Dievas davė kartų buvo pranašams pasakęs, kad Kristaus laikais stambeldžiai prisidės prie tikrojo tikėjimo. Juk ir Dievas to nori. Psalmėje parašyta, kad Kristus iš tarpo stambeldžių garbįs Dievą giedodamas jo vardui (Ps. 17, 50). Mozis arba Maiziešius prieš mirsiant pranašavo, kad stambeldžiai džiaugsis drauge su Dievo išrinktąja Žydų tauta. (Taip yra grekiškame Septyniadesimties mokslininkų vertime). Šimtas šešioliktoje psalmėje taip-gi giedama, kad visos tautos garbintų Viešpatį (Ps. 116, 1). Izaijas pranašavo, kad gimęs iš Jesės šaknies Kristus valdys visas, net ir stambeldžių tautas (Iz. 11, 10). Tai-gi keturios vietos iš Senojo Įstatymo parodo, kad krikščionijoje turi teisę būti žmonės iš stambeldžių kilmės lygiai su žmonėmis iš Žydų kilmės. Tik abeji turi tikėti ką Kristus mokino ir pildyti Jo šventuosius įstatus.

Taip sutariant abejiems, visų širdys prisipildys džiaugsmu ir linksmybe. Šventoji Dvasia yra galinga suteikti vilties ir ramybės gerai tikintiems.

Nekalto Prasidejimo Šventė.

(Gruodžio 8 d.).

MISIŲ LEKCIJA.

Viešpats įgijo mane savo kelių pradžioje, pirma negu buvo ką nors padaręs iš pradžios. Pirmą amžinatvės tapau sutvarkyta; ir iš senovės prieš žemei pasidarysiant. Dar nebuvo jurių, o aš jau buvau pradėtas; dar nebuvo prasikalusios vandenų versmės; dar nei kalnai nebuvo sustoję sunkūs dideli; aš gimiau pirma kalvų; dar žemės nebuvo padaręs, nei upių, nei žemės skridulio kengių. Kuomet rengė dangų aš pribuvau, kuomet aiškia teise ir ratu apsuko gelmes; kuomet orus tvirtino augštai ir svarstė vandenų versmes; kada apvadžiojo jūroms ribas, ir įstatus dėjo vandenims; kad neperžengtų savo kraštų; kada žemės pamatus svarstė: aš buvau prie jo viską sudėdama ir džiaugiausi kiekvienu diena, žaidama ties juo visu laiku, žaisdama žemės skridiniję; ir mano linksmybė yra buti su žmonių sunumis. Tai-gi dabar, vaikai, klausykite manęs: laimingi saugojantieji mano kelius. Klausykite mokslo ir bukite išmintingi ir neluneskite jo. Laimingas žmogus klausas manęs ir budįs pas mano duris kasdien ir žiūrįs mano angos aptvarų. Kas mane ras, tas ras gvybę ir išganymą sėms iš Viešpaties. (Proverb. 8, 22—35).

MISIŲ EVANGELIJA.

Liukas 1, 26—28.

Anno metu angelas Gabrielius tapo Dievo pasiūstas į Galilejos miestą, kurio vardas Nazaret, pas mergelę sužiedotą su vyru, kurio vardas buvo Juozapas, iš Dovydo namų, ir mergelės vardas Marija. Ir inėjęs angelas pas ją tarė: Sveika malonės pilnoji! Viešpats su tavimi: pagarbinta tu tarp moterų.

APIE NEKALTĄ PRASIDĖJIMĄ.

Šios dienos Evangelija taip lengvai suprantama, kad nei mažiausių paaškinimų prie jos nereikia. Bet pati šios dienos šventė yra ne visiems lengvai suprantama. Todėl ir pamokslas daugiau kalba apie šventę negu apie Evangeliją.

Nekaltą Marijos Prasidejimą švęsdama Bažnyčia primena žmonėms, kad V. Jėzus motina, nors buvo žmogus, tečiau turėjo tokių ypatybių, kokių kiti žmonės neturėjo. Tas ypatybes jai trumpai ir aiškiai pasakė Dievo atsiūstasis angelas Gabrielius.

Jis jai pasakė, kad ji yra pagarbinta tarp moterų. Vienos moterys yra garbingos mergystės skaistybe, kitos — motinystės rimtybe. Vienu viena Marija turėjo abu tuodu gerumu drauge, nes tapo motina nepraradusi savo mergystės.

Kitą dalyką angelas Gabrielius pasakė Marijai, kad Viešpats Dievas yra su ja. Rodė, Dievas yra visur ir su visais, bet kitaip Dievas yra su pažeidžiančiais Jį nedorėliais ir kitaip su pildančiais Jo įsakymus ištikimaisiais Jo vaikais. Dar kitaip Dievas buvo su Marija, kad ji Jo motina tapo. Tą ypatingą Dievo ir Marijos artymybę priminė angelas sveikindamas Mariją. Tik vienam žmogiškam asmeniui teko laimė ir garbė buti Dievo motina. Tas vienatinis asmuo yra Marija.

Angelas dar jai pasakė, pradėdamas sveikinti, kad ji yra malonės pilnoji. Ką Dievas gali duoti savo sutvėrimui, tą Jis davė V. Jėzaus motinai. Ne kunams aprupinti, o dušios išgelbėti buvo beateinąs Dievo Sunus ant žemės; todėl ir Jo motina iš Dievo gavo ne kuno patogumų gausybę, bet dvasios malonių pilnybę. Tą ir pasakė angelų vadas Gabrielius tardamas: "Sveika malonės pilnoji." Nei viena moteriška, nei vienas vyriškas asmuo, nei pirma, nei paskui, negirdėjo tokių žodžių iš angelo, kurį Dievas buvo pasiuntęs.

V. Jėzus, žinoma, buvo šventesnis už Mariją. Bet jisai nebuvo malonių ėmėjas, tik malonių Davėjas. Jo asmuo buvo ne žmogiškas, kaip Marijos, o Dieviškas, kaip Amžinojo Tėvo. Tai-gi malonių pilnybe Marija buvo ir yra augščiau už mūsų žmones.

Visi žmonės gema be Dievo malonės, su nuodėme, kurią padarė pirmudu visų žmonių gimdytoju. Gimtosios nuodėmės įstatai taip platus ir senas, kaip plati ir sena yra žmonių giminė. Kol neišsibaigs žmonių gimimas, tol neišsibaigs gimtoji nuodėmė. Gimtoji nuodėmė skiriasi nuo mūsų asmeninių nuodėmių, bet gimtosios ir asmeninės nuodėmės yra viena bendra ypatybė — žmogaus dvasios tokis plikumas, kad joje nėra Dievo atgamtinės malonės ir kad velnias turi teisį ant dušios netekusios arba negavusios Dievo malonės.

Velnio teises nuo mūsų dušios prašalina Krikštas ir sutelkia Dievo malonę. Šv. Jonui Krikštytojui ta laimė teko trimis mėnesiais prieš užgimsiant, kada Marija aplankė jo motiną Elzbietą (Luc. 1, 44). Ta pati laimė teko pranašui Jeremijui, kaip matyt iš jo rašto (Jer. 1, 5). Laimingesni už juodu buvo Adomas ir Jieva, nes šiuodu atsidarado šiame pasaulyje visai nebuvo po velnio valdžia, nei vienos dienos, nei vienos valandos nebuvo be Dievo malonės iki kol ją prarado asmenine savo kalte. Už šv. Joną Krikštytoją juodu buvo laimingesni už Jeremiją, nes nežinia kiek laiko prieš užgimsiant tam pranašui tapo suteiktas paliuosavimas nuo gimtosios nuodėmės. Žinia tik tiek, kad Adomo ir Jievos dušios prieš asmeninę nuodėmę nebuvo po velnio valdžia ir nebuvo be Dievo malonės, o šv. Jono dušia buvo per šešis mėnesius nelaiminga. Gal nemažiau už jį vargo ir Jeremijo dušia su gimtąja nuodėme.

Adomo ir Jievos dušios iš pat savo gyvenimo pradžios buvo be nuodėmės, su Dievo malone ir nebuvo po velnio valdžia iki kol pačios nepasidavė po ją. Jei Dievas tą malonę galėjo padaryti pirmajai žmogui porai, tai Jis, be abejonės, galėjo ją padaryti ir tai, kurią skyrė jai motinas Savo Vienatiniam Sunui. Jeigu tat Dievas nebutų paliuosavęs Mariją nuo gimtosios nuodėmės, tai Dievo Motina, prieš tapiant užaugusiu žmogum, būtų gavusi mažiau malonių, negu jų buvo duota abiem pirmos žmonių poros asmenim skyrum. Tokiu būdu ir angelas nebutų galėjęs sakyti, kad Marija yra malonės pilna. Jai būtų trukę vienos labai didelės, butent gimtosios malonės.

Tai-gi Bažnyčia nekalto prasidėjimo šventei ir paskyrė tą dalį Evangelijos, kur užrašyta, kad Dievo pasiūstasis angelas Gabrielius pasakė Marijai, jog ji yra malonės pilna. Be nekalto prasidėjimo tie žodžiai nebutų pilnai teisingi.

Nekaltas prasidėjimas nereiškia skirtingo kunui prasidedant. Marijos kunas gimė taip, kaip ir kitų mergaičių kunai iš tėvo ir motinos. Tėvas buvo šv. Jokymas, o motina šv. Ona. V. Jėzaus kunas motinos viduriuose prasidėjo stebuklingai be tėvo. Marijos kunas prasidėjo motinos viduriuose iš tėvo. Tai-gi nekaltas prasidėjimas reiškia dušios paliuosavimą nuo gimtosios nuodėmės, kurią užtraukė ant męs Adomas ir Jieva, tos nuodėmės, už kurią tėvas ir motina visai nebuva kalti.

Tarp nuodėmių ir su nuodėmėmis gyvendami mes mažu kuo ją stame. Kitaip žiuri Dievas. Jis yra šventenybė taip skaiti, kad mūsų išmintis neišgali pilnai ją suprasti. Nuodėmė yra šlykštesnė, baisesnė už pasaulio sugriuvimą. Žmonėms reikėjo rinktis vieną iš dviejų: ar Dievą, kad būtų jiems tėvas, ar velnią, kad taptų jų valdovas. Žmonės išsirinko velnią. Tai buvo pirmutinė žmonių nuodėmė. Kas yr buvęs nuodėmėje, tas yra buvęs velnio vergas. Ne-gi galėjo Dievas-Sunus gimti iš buvusios velnio vergės. Savo šventybę žinodamas ir brangindamas Dievas turėjo paliuosuoti Mariją nuo gimtosios nuodėmės tuo pačiu akmyrksniu, kada jos dušia tapo sutverta taip, kad nuodėmė jos nepaliestų visai. Tat ir yra Nekaltas Prasidejimas.

Apie nekaltą prasidėjimą yra buvę pasakyta ir parašyta daug įvairių ir gražių daiktų. Vienu atveju negalime visko sumti. Tiktai pagerbkime ir mes Mariją ypatingai šitais budais: saugokmės nuodėmės, mylėkime Mariją ir pasitikėkime jos užtarimu mūsų dvasios reikaluose.

SUSITAIKĖ.

Karas ne visuomet lygus pragarui. Atsitinka ir joje valanda, sužadinti sielose augštesnius, dorusnius jausmus. Štai tikras atsitikimas. Karo lauke tapo sužeistu du priešingos armijos kareivių ir abudu krito netoli vienas nuo kito. Abudu baisingai kentėjo ir buvo arti mirties. Vienas buvo Prancuzas, o antra Vokietys-bavaras. Pirmas buvo dar stipresnis ir galėjo išimti iš kišenės mažą kryželį, pašvęstą mirties valandai: pridėjo prie lūpų ir silpnu balsu pradėjo kalbėti: "Sveika Marija," paskui "Jėzaus širdie priimk mano dušią!"

Jo draugas Vokietys, kuris iki šioliai nerodė gvyybės ženkle, atdarė akis, pažinrėjęs valandėlę į Prancuzą ir lygiai pradėjo kalbėti "Sveika Marija" lotiniškai.

Pasizino, kad abudu esą katalikais ir trokšta katalikiškai numirti. Su tikra meile Prancuzas padavė bavarui savo kryželį pabučiuoti, sakydamas: "Mudu abu atidnodava gyvastį už savo tėvynę ir kartu einava į Dievo teismą. Bavaras pabučiuavo kryželį ir ištarė: "mirškime kaip draugai ir vaikai vieno Tėvo danguje."

Neužilgo abudu numirė. Tegul ilsisi ramybeje. Netoli nuo jų sužeistas Prancuzas gulėjo. Jis tą nnotikį pastebė jo ir aprašė.

S. H. C. R.

Dvasiškojo Gyvenimo Malonumas.

Prisitaikant prie Svento Pranciškaus Bazezo.

Vertė: Kun. V. Kulikauskas.

DIEVOTUMO PAMATAI.

Taša.

Daryk panašiai: pasišvęsk maldai, sakramentams, meilei Dievo ir dušų, pripildyk žmonių širdis šventais įkvėpimais; pasišvęsk didelius ir garbingiems darbams sulig savo pašaukimu; bet neužmiršk ir savo varpės, tai yra, tų nužemintų ir žemučių dorybių, kurios lyg mažytės gėlės kekėmis auga prie kryžiaus kojų; kaip va: priežiūra vargšų, neturtėlių, lankymas ligonių, naminė luoba, su prigulmingomis nuo jos priedermėmis, žodžiu, nuolatinis užsiėmimas, kuris nepalieka laiko tinginiauti.

Nukęsti drąsiai tuos kasdieninius kryžius, mažučius įžeidimus, menkus nepatogumus, nedidelius nuostolius, kaip va: mažą danties skaudėjimą, slogą, išsokimą, sumušimą stiklo, keno nors panieką, kitų užpykimą, pametimą poros pirštinių, žiedo, nosinės-skeptaitės, mažą nepatogumą eiti vėliau gulėti, ir į laiką vis kelti, mažą užsigėdinimą, kurį jaučiame, kuomet prie kitų atliekame tą ar kitą dievotumo aktą; trumpai kalbant, visi šie mažučiai kryžiai, ginę drauge su meile, yra labai malonus mūsų brangiesiems Viešpačiui. Jis pažadėjo savo ištikimiesiems neišseimiamą amžinų džiaugsmų versmę už šalto vandens stiklą, kam nors duotą iš meilės. Ir ištikrųjų taip yra, nes tokių progų atsitinka labai daug ir kas jomis gerai naudojasi, gali susikrauti didžiulius dvasinius turtus. Privalome būti ištikimi mažuose daktuose, kad pasiliktume ištikimi ir dideliuose. Nepaprastos progos tarnauti Dievui atsitinka retai, gi paprastos—ant kiekvieno žingsnio. "Kad būvai ištikimas mažame, padarysiu tave valdytoju daugelio daktų," pasakė Viešpats.

SKYRIUS V.

Apie meilę paties savęs ir prigimtą palinkimą.

Protas yra svarbiausia žmogaus žymė. Bet-gi retai gali sutikti tikrai protaujančių žmonių. Paprastai duodamės savymeilei atviloti save nuo proto vadovavimu. Gi ji nejuokiamis užveda mus ant tukstančio mažu, bet pavojingų-kreivų kelelių ir neteisių darbų. Patį save mes pateisiname daugelyje dalykų, o artymą kaltiname už labai mažą. Stengiamės parduoti kobraungiausią, o pirkti kopigiausia. Trokštame, kad kiti būtų teisiai sulig tikriausios teisybės, o norime, kad mums būtų parodomos pasigalėjimas ir net šališkumas. Geidžiame, kad mūs žodžiai būtų visomet aiškiniami ir gerą pusę, o patį susierziname ir labai atjaučiame kitų pastabas. Mes kaltiname artymą užvydėjime, jei jis už mūs pinigų nenori duoti savo nuosavybę. Bet jei jis nenori parduoti, ar tai neteisinga, jei jis laikysis nuosavybę, o mes savo pinigus? Mes erzina, kad jis nesutiko padaryti mums patogumo; bet ar neturi jis daugiau tiesos erzinantis, kad mes nepatogumą padaryti jam nepatogumą? Jei mums malonu del kokio nors darbo, mes nekiname kiekvieną kitą ir smerkiame visa, kas nesutinka su mūsų nuomone. Jei kurio nors iš žemesniųjų už mus asmenišką išvaizda yra mums nemaloni, arba jei ji patiko nelaimė pakliuti į mūsų nemalonę, tai jis gali daryti, ką nori, mes vis randame blogą; niekada nesijaučiame pavargę jį papeioti ir nuolatos barti, tuom tarpu kito graži išvaizda pagauna mūs vaidentuvę ir mes teisingame visus jo klaidas.

Visuomet duodame pirmenybę turtingiems prieš neturtėlius, nors jie nėra nei geresni, nei doresni. Kartais net tuos augščiau statome, kurie yra geriau pasirėdę; mes net iki smulkmenų saugojame savo didybę, o trokštame, kad kiti būtų nusizeminę. Skundžiamės, kad tikrai kas, ant savo artymo, o norime, kad nei vienas nesiskųstų ant mūsų. Ką mes darome kitiems, mums rodosi labai didžiuliu daktu, o ką jie mums daro, rodosi nieku.

Esame, kaip Patagonijos kurapkos, kurios, anot pasakos, turi dvi širdis, mes turime vieną malonią, švelnų sau, antrą kieta, rušią ir aštrią savo artymui. Turime dvi svasrstyklės; vienas—sverti visa ką sau, kad daugiau pasinaudojus, antras—sverti visus artymo daktus, kad jį išnaudojus. Gi turėti dvi svasrstyklis ir du saiku—vieną sunkų, kur reikia gauti, antrą lengvą, kur reik duoti, yra pasibjaurėtinai daktas Viešpačiui. Prie to, leisdami save vedžioti saviems geiduliams ir palinkimams, išverčiame Dievo surėdymą tvarką, nes visa privalo būti po proto valdžia. Tad, jei protas nvaldys mūs jėgų ir galių, kas išeis iš mūs, su mūs mainymusi ir užgaidomis, kurios daro mūs tai uoliais, tai vėl tingiais, apsilėdusiais ir tuščiais; kaip kada linksmiais, tai vėl nuliudusiais? Mes pasirodysime vieną valandą ramiais, o keletą dienų surugusiais, melankoliškais; trumpai kalbant, mūsų gyvenimas prabėgs nieką neveikiant. Neprivalome pasiduoti būdo nelygumai priešinguose dalykuose, kurie atsitinka, bet turime pasivesti protui, Dievo duotam, ir, pasitikint Dievo Apveizda, pasilikti tvirtais, pastoviais ir nesimainančiais, pasirijusiais ištikimais ir drąsiais tarnauti Dievui, nežengiant nei žingsnio atgal.

SKYRIUS VI.

Apie dievotumo dvasią.

Tikrasis dievotumas nieko negadina, priešingai, jis tobulina visus daktus. Jei jis yra priešingas teisėtam pašaukimui, nėra abejonės, kad tai klaidingas dievotumas.

Geram Dievo tarnui nereikia nuolatos skęsti pagundose, visa lengvai gauti, neturėti pasibjaurėjimo ir priešingumo prie gero, bet reikiama būti maloniam su artymu ir padaryti nesulažomą pasirijimą sekti Dievo valią su nužemintu aiškumu; reikia pasitikėti Dievu, keltis, kaip tik nusidėti ir taip dažnai, kaip nusidėti, užsilaikyti tvirtai prispaudimuose ir nukęsti kantriai kitų netobulybes. Lavinanties dorybėse neprivalome statyti sau ribų, bet eiti rimtai pirmyn su gera valia, be nuliudimo ir prievartos, bet su ramia ir nužeminta širdimi, nes taip reikia tarnauti Dievui.

Sutvarkyk savo dievotumą sulig daugumo savo užsiėmimų ir taip atlikinėti savo dievotumo paprastus darbus, kad jų prasitęsimas neatsilytų tavo proto ir neinkirėtų tiems, su kuriais Dievas skyrė tau šventi.

(Daugiau bus).

Paveiklas ir Sapnas.

Tulas valdininkas, katalikas, užimantis gana augštą vietą, vedė jauną, apsišvietusią merginą, protestantę. Valdiškos pareigos laikė vyrą ištisomis dienomis prie užsiėmimo, bet sekmadieniais jis grįždavo namon. Kuomet atėjo pirmas sekmadienis po šliubui jauna moteriškė pamastė sau: "Kokia tai pragaštis, kad neiname kartu į vieną bažnyčią, bet vienas į vieną, kitas į kitą šalį keliauname." Tėdius ji pastebėjo, kad vyras visiškai nesirengia į bažnyčią. Nieko jam nesakė, bet kuomet antrą ir tretį sekmadienį tat atsikartojo, ji nuėjo į savo maldnamį, o vyras nei manyti nemanė eiti bažnyčion. Tuomet Zofija, taip vadinosi žmona, tarė jam: "Mano mielas, nevaikščioji į savo bažnyčią, tai eik su manimi į manąją, melsivos kartu." Vyras visuomet mandagus ir malonus tuomi kartu supyko. Tai buvo pirmas jo šiurkštumas savo žmonai. "Kaip gali man taip šnekėti? Juk žinai, kad aš esmi katalikas, o nors ne taip uolus, kaip turėčiau būti, bet į svetimas kirkužes nėjau ir neisiu, nes tikyba tikrai viena yra tikra, butent ta, kurią skelbia Rymo Katalikų Bažnyčia. Ją įstatė V. Jėzus Kristus. Protestonai neseniai atsirado; vieni, kaip liuteronai, kalvynai nuo keturių šimtų metų, kiti nuo poros šimtų, kaip presbiteronai, metodistai ir tt. Visi jie buvo kitados katalikai, bet jų vadams, Liuterui, Kalvynui ir kitiems pakėlus maištą prieš Bažnyčios valdžią, susidarė įvairių klaidų. Jos tapo nuo Bažnyčios atskirtos, kaip nenaujingi ir kenksmingi sąnariai."

Abudu nutilo, bet žodžiai "viena tikyba yra tikrai tikra" giliai įsmigo Zofijai širdin. Ji nebuvo tuščių minčių moteriškė, kuriai tikrai vien drabužiai rupi, bet protinga ir mąstanti. Veltui ji norėjo prašalinti tą mintį ir vyro žodžius iš savo galvos, bet jie vėl grįždavo ir nuolat ją neramino. Sava jaunos moteriškės mintis jos pačios valiai nenorint tęsdavo toliau: "viena yra tikra tikyba, o ta yra katalikų Bažnyčioje." "Aš stoviu ant kryžkelio ir esmi klaidingoje tikyboje." Bet ką turi pradėti, su kuo pasitarti taip svarbiame reikale? Tas vis buvo jos mintyse, su tuomi keldavosi ir guldavo, manydama, kad nėra žmogui svarbesnio daktų už sielos išganymą.

Vieną kartą Zofija keistai sapnavo. Jai rodėsi, kad ji buvo kokiam tai ilgame, augštame perėjime, kaip koridoriuje. Iš abiejų šonų buvo plikos, šaltos, šiurkščios sienos, kurias galėjo paliesti rankomis. Iš augšto krito maža pilka šviesa į vidų, padidindama žiaurumą. Bėjo, ejo ilgai, kas kart daugiau pavargusi ir bejėgė. Baimė ją apėmė, kad klysta, bet iš niekur nematė pagelbos, nei išėjimo. Negalėdama jau eiti toliau, pajuto išgastį. Atėjo jai mintis melsti Dievą, todėl puolė ant kelių ir sušuko: "Dieve, duok man šviesos, išvesk iš klaidingo kelio!" Tą ištarus, pamatė ties savim galą to tamsaus koridoriaus, o už jo gražų kamelį, ant kurio stovėjo puikus asmuo baltuose rūbuose, spindantis stebuklinga šviesa; vieną ranką turėjo iškėlęs, o antrą rodė sau į krutinę, kuri tartum liepsnojo. Zofija bėgo prie to asmens ir bebėgdama padubo. Su sapnu išnyko ir regėjimas, bet jo įspūdis giliai paliko sieloje. Zofija norėjo rasti panašų paveikslą, bet nežinojo kur ieškoti.

Vieną kartą jos vyras išvažiavo ant ilgiaus. Mieliausia pertrauka Zofijai po darbų buvo vyro laišų skaitymas ir jam atsakymas.

Bet tas negalėjo patenkinti jos dušios ieškančios savo teisių, vienos tikrės paguodos. Iš nuobodumo Zofija eisdavo pasivaikščioti. Tame mieste buvo tik viena katalikų bažnyčia. Eidama pro šalį, Zofija pati nesižinodama delko inėjo vidun. Bažnyčia buvo graži, gotiško stiliaus. Jos rinta išvaizda ramino dušią, abejojimų ir neramybės blaškumą. Zofijai čia pasidarė geriausias ir meiliausias. Širdis patraukė gilyn į bažnyčią arčiau prie krotų, už kurių raudona kabančios liampos šviesa žibėjo aplinkui maloniais švelniais spinduliais. O įtkme tos šviesos ir tylos Zofija stovėjo nesijudindama, kaip stovyla. Štai šoninėmis durimis išėjo iš zakristijos kunigas, su gilia pagarba priklaupe prieš švenč. Sakramentą, nusiėmęs biretą. Pamatęs Zofiją, kaip ko laukiančią, priėjo arčiau ir maloniai paklausė, kuomi gali patarnauti. Negavęs atsakymo, pastebėjo, kad kas tai nepaprasta darosi toje sieloje. Maloniai paprašė, kad eitų su juomi.

Inėjo kambarin, kunigas padavė viešniai kėdę. Zofija sėdama pažvelgė į sieną, nustebo. Ties ją kabojo švenč. Jėzus Širdies paveikslas. Lygiai tokį ji buvo mačius sapne. "Kas tai yra?" paklausė ji. Kunigas jai išaiškino. Zofija sujudinta, atvirai ir linksmai išpasakojo kunigui viską, ką turėjo ant širdies. Kunigas pažymėjo jai, kad tai yra didelė Jėzus malonė ir kad tos malonės tikslas yra parodyti tiesą širdžiai trokštančiai jos. Zofija sakėsi norint eiti paskui tą balsą. Kunigas davė jai katekizimą pasiskaityti, šiek tiek ir žodžių paaiškindamas tikybos daktus.

Zofija skaitė katekizimą namie. Į jos sielą inėjo džiaugsmas ir ramybė nuo katalikų mokslo gražumo. Kunigas aiškino davė tą mokslą ir rengė Zofiją tapti katalike. Vyras, sugrįžęs iš kelionės, atrado ją persimainiusią, ramią, linksmią lyg laukiančią didelės laimės. bet nesuprato kokios. Ji jam nieko nebuvo rašius.

Vieną subatą juodu išėjo kartu pasivaikščioti. Koksi buvo jo nusistebejimas, kuomet Zofija nusivedė jį į kleboniją. Kunigas sveikindamas vyrą tarė: "Tamstos moteris yra jau prisirengusi priimti katalikų tikėjimą, rytoj bus jos krikštas ir ji priims šv. Komuniją. Pritiktų ir tamstai tame dalyvauti. Nudžiugęs vyras ne tik atliko išpažintį ir ant rytojaus abudu priėmė šv. Sakramentą. Abudu jautėsi dideliai laimingi ir nekuomet neapleisdavo šv. Mišių.

KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI.

Klausimas 1. Kodel žmonės palydėje nabašniką į kapines, įleidę jį į duobę meta žemes į ją ant karsto? Ką tai reiškia?

A. Nausėda.

Atsakymas. Žemių metimo reikšmė yra pasakyta tais žodžiais, kuriuos reikia tarti beriant žemes ant karsto, butent: "Iš žemės padarei mane, Viešpatie, ir kunu apvilka mane. Prikelk mane, Viešpatie, paskutinėje dienoje iš numirusių."

Kaip gyvenam žmogui reikia valgio, taip numirėliui reikia palaidojimo. Gyvas gali pats pasimti valgio, o numirėlis negali pats save palaidoti žemėje. Tą patarnavimą jam padaro jo gyvieji giminės arba draugai. Kaip alkaną pavalgydinimas, taip ir numirėlio palaidojimas yra meilės darbas. Tai-gi mesdami žemę ant nabašniko, padome, kad norime padaryti jam tą patarnavimą. Drauge su tuo patarnavimu išreiškiame ir norą ir maldą, kad nabašnikas atsikeltų iš numirusių. Tai taip-gi meilės darbas.

Žemių bėrimo maldele išreiškia dar ir tikėjimą. Gyvam žmogui Bažnyčia daug kartų sako Pelenų Dienoje: "Atsimink, žmogau, kad dulke esi ir dulke pavirsi." Kol žmogus gyvas, tol tie žodžiai nesi-pildo. Bet žmogui mirus jie tampa aiškūs. Tai-gi žemės bėrimo maldele primena žmonėms, kad išsipildė, ką Bažnyčia buvo sakius, jog žmogus dulke pavirsi. Prie to maldele pridėda, kad išsipildys ir kitas Bažnyčios pasakymas, jog mirusieji vėl atsikels.

Tai-gi žemės bėrimo reikšmė yra didelė ir išmintinga. Ji parodo nabašnikui meilę, ji sustiprina gyvųjų tikėjimą, ji nuliudusiemis pridūda vilties, kad mirtis ne amžinai viešpataus.

Klausimas 2. Kurie neša nabašniką, tie sumeta į duobę ant grabo savo pirštines ir ženklelius, kuriuos turėjo prisisegę. Ką tai reiškia?

A. Nausėda.

Atsakymas. Žemės bėrimas yra visos Katalikų Bažnyčios įprotis. Pirštinių ir ženklelių metimas yra naujas Amerikos įprotis. Jis nežymėtas Bažnyčios apeigose. Bet ir jis gali turėti gražios reikšmės.

Ženkleliai reiškia draugiją, prie kurios prigulėjęs nabašnikas ir jo lavono nešėjai. Įmesdami savo ženklelius į duobę, jie, tarsi, išreiškia draugijos norą nesiskirti su savo nariu, o būti su juo drauge net ir kapuose taip kaip liekasi su juo vienoje duobėje tos draugijos ženkleliai.

Pirštines reiškia tuos asmenis, kurie nabašniką nešė. Palikdami jas duobėje jie išreiškia draugišką norą nesiskirti su nabašniku, nei mirtyje.

Pirštinių palikimas prie nabašniko yra labai protingas ir kas sveikatos žvilgsniu. Žmogus miršta dažniausia del ligos. Laoro palytėjimas gali palikti ant rankų puvimo perų kenksmingų gyvių. Delto protinga yra nešti nabašniką pirštiniuotiems. Delto protinga yra tas pirštines neparsinešti namo, kad jos neužkrėstų gyvųjų.

Klausimas. Ką reiškia paskutinio po Sekminių sekmadienio Evangelijos žodžiai: "Melskite Dievą, kad jusy bėgimas nebūtų žiema arba subatoje," ir kad "Vargas neščioms ir žindančioms." Juozas.

Atsakymas. Abeji žodžiai reiškia, kad ant Žydų tautos rengėsi didelė nelaimė, kurioje žmonės turės bėgti viską palikę. Neščioms ir žindančioms kudukius moterims ypač sunku bėgti, tai jų nelaimė dar didesnė, negu visų kitų. Pranašaudamas tą nelaimę Išganytojas liepia melstis, kad ji nevyktų šventoje dienoje. Bet ji įvyko per Velykas 70 metų. Žydai tą dieną vadindavo Didžiąja Subata. Į tą šventę visi vyrai susirinko iš visos Palestinos Jeruzoliman. Mieste pasidarė žmonių keliskart daugiau negu paprastai. Tada priešai apgulė miestą. Apgulieji veikiai suvalgė visą maistą ir prasidėjo bausis badas. Jis padaugino nelaimę delto, kad apgulimas įvyko Velykų subatoje, kada mieste buvo perdaug valgytojų.

Klausimas 2. Kur buvo ir ką veikė Kristus nuo dvylikos metų iki trisdešimties, nes kunigai to laikotarpio neminėja? Juozas.

Atsakymas. Kristus nuo dvylikų iki trisdešimtų savo amžio metų išbuvo Galilejos mieste Nazarete ir tenai padėjo šv. Juozapui dailidės darbą dirbti. Todėl visi nazaretiečiai gerai V. Jėzų pažinojo ir vadindavo jį dailidės sunum. Žiūrėk šv. Morkaus Evangeliją 6, 3 ir šv. Mateušo 13, 55.

Klausimas 3. Sakė, neseniai buvęs atsitikimas. Vilniuje žydžiu-tei R. velnias inėjęs į vidų ir visai galėjęs šnekėti, o paskui jį išvarė per jos mažąjį pirštuką. Ar galėjo taip būti?

Atsakymas. Jei kas pasakoja apie velnio pristotus žmones, tai nereikia greitai tikėti, o reikia įsaktimai išsisklaunėti vardą ir pavadę apsestojo, kada tas apsedimas prasidėjo, iš ko buvo numanu, kad tai nėra paprasta nervų liga, isterija ar beprotystė, ką apsedstasis darė ir kalbėjo, kas ištyrė ir ištarė išdavė apie velnio įėjimą į tą žmogų. Imant šituos klausimus tyrinėti iš tukstančio pasakojimų 999 pasirodo aiškiai neturį nieko bendra su velniu. Greičiausiai taip buvo ir tas. Nei mažasis pirštas nei šiaip pirštai tikrame velnio pristojime nieko nereiškia.

Klausimas 3. Ar popėžius turi teisę suėjusiems į moterystę duoti leidimą persiskirti ir ar yra kam davęs? Jei taip, tai kam. Žydai sako, kad popėžius yra davęs leidimo persiskirti, tik aš užmiršau kam. Juozas.

Atsakymas. Sunku mokintis katalikų tikėjimo iš Žydų pasakojimo ir nereikėtų daryti.

Popėžius turi teisę duoti leidimą persiskirti tiems, kurių moterystė nebuvo tikra moteryste. Jei vyras slapčia žadėtų merginą užmušti ir įbaugins padarytu, kad ji apsimtų su juo eiti į bažnyčią ir moterystės prisieką padarytu, tai ne tik popėžius, bet ir vyskupas turi teisę paskelbti, kad čia moterystės nebūta ir kad baugintojas ir įbaugintoji turi teisę persiskirti. Jei tokia moteriškė skirtis nebenerėtų, tai būtų ženklas, kad jos baimė perėjo, bet vestuvės turėtų įvykti išnaudo, kad moterystė būtų tikra.

Dar yra keliolika kitų priežasčių panašiai ardančių moteryste. Jei jos pasirodo, tai vyskupo teismas jas ištyręs turi išduoti persikyrimo įsakymą.

Buav atsitikimų, kad vyriškas veda moterišką ir jūdviejų moterystė buva tikra be kliūčių, bet noras gyventi poroje pereina pirma negu moterystė tampa nors kartą išpildyta. Tuo atveju šventasis Tėvas turi teisę paluosuoti susižiedojusius nuo prisiekos. Bet turi būti aiškiai prirodyta, kad juodu nėra nei kartą pasinaudoję moterystės teisėmis.

Neperseniai rimtame laikraštyje Ecclesiastical Review vienas vyskupas lotynišku straipsniu prirodinėjo, kad šv. Tėvas turįs teisę duoti persikyrimą ir pasinaudojusiems moteryste asmenims, jei jie yra bevaikiai. Bet to vyskupo pažiūra yra, veikiausiai, klaidinga.

Kun. P. Bučys.

"MEILE" Literatūros — mokslo visuomenei katalikiškas laikraštis.

Išleina kas mėnesį. Vienas iš įvairiausių lietuviškų laikraščių. "MEILEJE" talpinama daug įvairių ir naudingų skaitymų. Kiekvienas ras sau naudą. Išleina jau 18 metų. Išleisdžia kunigas M. J. Urbonas.

Kaina metams \$1.00
Užrubėžių \$3.00

Rašyk šiuom adresu:

"MEILE" 301 State Street, Du Bols, Pa.